

РЕШЕНИЕ

№ 4947

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4702** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.197,ал.2 ДОПК,вр с чл.121 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение№ ПИ-68/04.04.2013 година на Директор ТД на НАП.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност,необоснованост и незаконосъобразност на атакуваното решение.Твърди се, че решението е нищожно ,защото в диспозитива на решението е посочено ,че се оставя жалба без уважение но на друг субект, различен от жалбоподателя. Иска се обявяване на решението за нищожно.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма]-гр.С.,редовно и своевременно призван, не изпраща представител.

Ответникът по жалбата-Директор на ТД на НАП-гр.С.,редовно и своевременно призван, не изпраща представител.

. Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки 13.03.2013 година, публичен изпълнител при ТД на НАП за обезпечаване на установено публично вземане в размер на 98 995.93 лева , от които главница 78 169.86 лева и лихви към 13.03.2013 година- 20 825.97 лева, наложил запор върху всички постъпващи и налични суми по сметка, по депозити, вложени вещи и трезори, включително и

съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се с три търговски банки и забранил разпореждане със запорираното имущество.

Със Заповед № 119/26.03.2013 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] е наредено държавният служител И. И. Х., заемаша длъжността- Директор на Дирекция” Контрол” в ТД на НАП-С. да изпълнява и длъжността Директор ТД на НАП С., считано от 29.03.2013 година до срока на назначаване титуляр на длъжността , но не повече от 6 месеца.

На 01.04.2013 година, дружеството жалбоподател депозирало жалба срещу постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки до Директор ТД на НАП, а с Решение № ПИ-68/04.04.2013 година Директор ТД на НАП- С. оставил жалбата на [фирма] без уважение.

На 19.04.2013 година дружеството жалбоподател депозирало настоящата жалба, а след нея, Директор ТД на НАП-С. издал Решение за поправка на очевидна фактическа грешка в решение № ПИ-168/04.04.2013 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.197,ал.2 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

При проверка законосъобразността на решението,съдът следва да извърши преценка издадено ли от компетентен орган и в предписаната от закона форма ,спазени ли са процесуално правните и материално- правните изисквания и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган- това и Директор ТД на НАП, на когото изрично разпоредбата на чл.197, ал.1 от ДОПК е предоставила правото да разглежда жалби срещу постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Между страните няма спор , а и от приложените по делото доказателства се установява ,че лицето И. Х. заема длъжността- Директор ТД на НАП. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя, че решението е нищожно, тъй като е налице противоречие между мотиви и диспозитив. На първо място, наличието на противоречие между мотиви и диспозитив, не води до нищожност на издаденото решение, а до неговата отмяна и връщане на органа, издал акта за ново произнасяне. На второ място, нищожността като порок на един акт засяга компетентността на издателя на акта, а липсата на такава у издателя на акта- както материална,така и институционална, води до нищожност, нещо ,което в случая не е налице. На следващо място, вярно е, че в решението, което се обжалва Директор ТД на НАП е допуснал противоречие между мотиви и диспозитив ,като е посочил, че оставя без уважение друга жалба на друг правен субект, различен от жалбоподателя, но също така е вярно, че е налице ново Решение за поправяне на очевидна фактическа грешка ,допусната в решението. Решението за поправка е неразделна част от решението и с него Директор ТД на НАП е отстранил допуснатата неточност в първоначалното решение.

Решението е издадено в писмена форма и съдържа предвидените в чл.197 ДОПК задължителни реквизити ,мотивирано е и са посочени фактическите и правните

основания за издаването му.

При издаване на решението, Директор ТД на НАП е спазил процесуално-правните и материално-правните разпоредби.

В разпоредбата на чл.197,ал.3 ДОПК са визирани предпоставките,с които съдът следва да се съобрази при преценка законосъобразността на наложените обезпечителни мерки-наличие или липса на представено от длъжника обезпечение в пари,безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа,наличие,респективно отсъствие на изпълнително основание и спазени ли са изискванията за налагане на предврителни обезпечителни мерки по чл.121,ал.1 и чл.195,ал.5 ДОПК.

В настоящия случай, на първо място, събраните по делото доказателства, сочат, че с цел обезпечаване на установените задължения на жалбоподателя по РА № [ЕГН]/22.01.2013 година в размер на 98 995.83 лева главница и лихви, е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки.На второ място ,от събраните доказателства е видно, че с Постановлението на публичен изпълнител са наложени обезпечителни мерки-запор върху банковите сметки на дружеството-жалбоподател, находящи е в три търговски банки.Съществено тук,е, че налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12,ал.2,т.1 ДОПК правомощия на публичния изпълни тел.Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество.Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права,обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона/ДОПК/ процедура,предпоставки,срокове и органи. Установено,че обезпечителни мерки-Запор върху сметките на длъжника в три търговски банки,е наложено с цел да бъде предотвратено извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице: [фирма] [населено място] и при съществуваща опасност от затруднено събиране на установения с РА размер на задължението-98 995.83 лева.Публичният изпълнител, предвид липсата на доказателства относно наличните активи на дружеството е наложил този вид обезпечителни мерки-Запор върху сметки на длъжника в една търговска банка.В този смисъл те са подходящи и съответстват на обезпечителната нужда-предвид невъзможността за прилагане на друг вид обезпечителна мярка.В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на дружеството-жалбоподател, че дружеството разполага с достатъчни налични активи,които могат да обезпечат бъдещото вземане.На следващо място,по делото липсват каквито и да било доказателства, сочещи,че дружеството-длъжник е представило обезпечение в пари,безусловна и неотменяама банкова гаранция или държавни ценни книжа или пък готовност да представи друг вид обезпечение.Не се представиха и доказателства,че липсва изпълнително основание. Следва да се отбележи, че ревизионният акт без значение дали е обжалван или не, е годно изпълнително основание /аргумент от разпоредбата на чл.209,ал.2 от ДОПК и в този смисъл издаденият РА е годно изпълнително основание и предпоставка за налагане на обезпечителните мерки.

С оглед на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че обезпечителната мярка-запор върху банковите сметки е правилно наложена. Директор ТД на НАП, анализирайки всички доказателства по делото е приел, че обезпечителната нужда не е отпаднала и е потвърдил постановлението за налагане на

обезпечителни мерки, което предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноси е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по жалбата не е заявил претенция за разноси.

Воден от горното и на основание чл.197 ДОПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] срещу Решение№ ПИ-68/04.04.2013 година на Директор ТД на НАП.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.197,ал.4 ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: